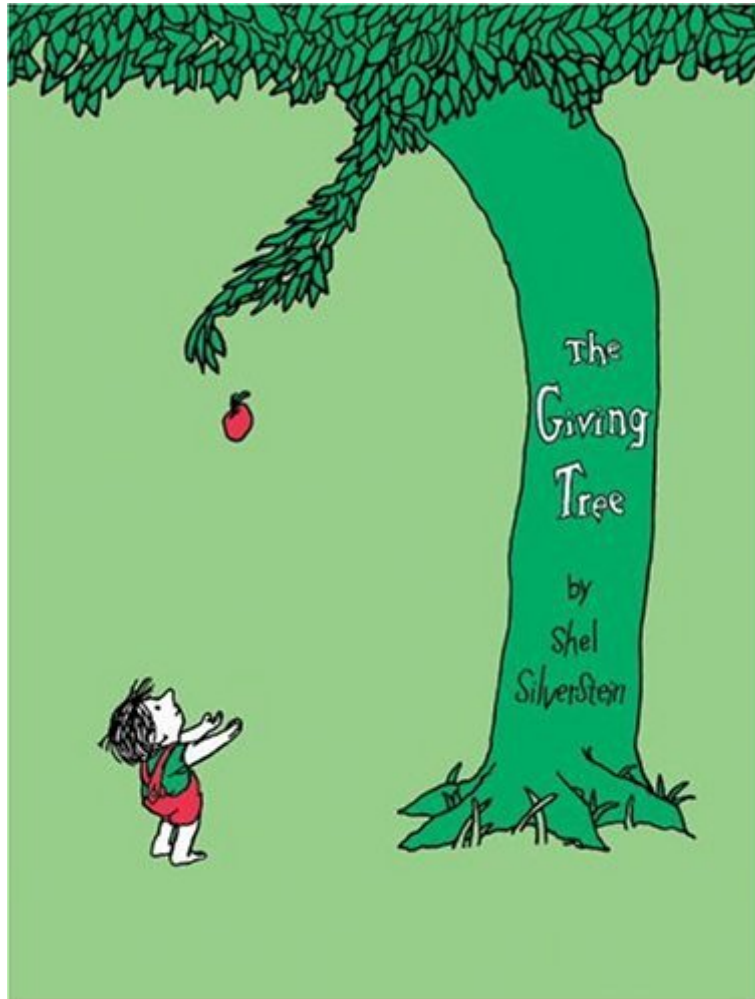

”עופרים”

העץ הנדיב

מאת: ש. סילברסטיין - תרגום יהודה מלצר

פעם אחת הָיָה עֵץ... וְהוּא אָהַב יֶלֶד קָטָן אֶחָד. וְכָל יוֹם הַיֶּלֶד הָיָה בָּא וְאוֹסֵף אֶת הָעֵלִים שֶׁל הָעֵץ וְעוֹשֶׂה מֵהֶם כְּתָרִים וּמִשְׁחָק בְּמִלְךְ הַיַּעַר. הוּא הָיָה מְטַפֵּס עַל הַגָּזַע וּמִתְנַדְּד לֹו עַל הָעֲנָפִים וְאוֹכֵל תְּפוּחֵי-עֵץ. וְהֵם הָיוּ מִשְׁחָקִים בְּמַחְבּוֹאִים. וְכִשְׁהַיֶּלֶד הָיָה מִתְעַיֵּיף, הוּא הָיָה נֹרֵד מִבְּצִלוֹ שֶׁל הָעֵץ. וְהַיֶּלֶד אָהַב אֶת הָעֵץ מְאֹד מְאֹד. וְהָעֵץ הָיָה מְאֹשֵׁר. אֵד הַזְּמַן חָלַף לוֹ, וְהַיֶּלֶד הָלַךְ וְגָדַל. וּלְעֵתִים קְרוּבוֹת הָעֵץ נִשְׂאָר לְבָדוֹ.

וְאֵז הַיֶּלֶד בָּא יוֹם אֶחָד אֶל הָעֵץ, וְהָעֵץ אָמַר: "בּוֹא יֶלֶד, בּוֹא תְטַפֵּס עַל הַגָּזַע שְׁלִי, תִתְנַדְּד עַל הָעֲנָפִים וְתֹאכֵל תְּפוּחִים וְתִשְׁחָק בְּצִלִי וְתִהְיֶה מְאֹשֵׁר"

”עופרים”

”אני יותר מדי גדול בשביל לטפס ולשחק”, אמר הילד. ”אני רוצה לקנות דברים ולעשות חיים. אני רוצה קצת כסף. אתה יכול לתת לי קצת כסף?”

”אני מצטער”, אמר העץ, ”אבל אין לי כסף יש לי רק עלים ותפוחים. קח את התפוחים שלי, ילד, תמכור אותם בעיר. כך יהיה לך כסף ותהיה מאשר”.

ואז הילד טפס על העץ וקטף ממנו את התפוחים ולקח אותם אתו.

והעץ היה מאשר. אבל הילד הלך ולא חזר הרבה זמן... והעץ היה עצוב...

ואז יום אחד הילד חזר והעץ רעד מרוב שמחה ואמר: ”בוא ילד, בוא תטפס על הגזע שלי, ותתנדנד על הענפים ותהיה מאשר”.

”אני יותר מדי עסוק בשביל לטפס על עצים”, אמר הילד. ”אני רוצה בית, שיהיה לי חם”, הוא אמר. ”אני רוצה אשה ואני רוצה ילדים, ובשביל זה אני צריך בית. אתה יכול לתת לי בית?”

”אבל אין לי בית”, אמר העץ, ”היער הוא ביתי. אבל אתה יכול לקצץ את הענפים שלי ולבנות בית. אז תהיה מאשר”.

הילד קצץ לעץ את ענפיו ולקח אותם אתו לבנות את ביתו. והעץ היה מאשר. אבל הילד הלך ולא חזר הרבה זמן...

וכשהוא חזר העץ היה כל-כך מאשר שבקשי הצליח לדבר. ”בוא ילד”, הוא לחש, בוא תשחק”.

”אני יותר מדי זקן ועצוב בשביל לשחק” אמר הילד. ”אני רוצה סירה שתקח אותי הרחק הרחק מפאן. אתה יכול לתת לי סירה?”

”כרות את הגזע שלי ותעשה לך סירה” אמר העץ. ”כך תוכל להפליג למרחקים ותהיה מאשר”

”עופרים”

הילד פָּרַת לַעֲץ אֶת הַגֶּזַע וּבָנָה לוֹ סִירָה וְהַפְּלִיג לַמְּרַחֲקִים. וְהָעֵץ הָיָה מְאֹשֵׁר.. אֲבָל לֹא מְאֹשֵׁר מִמֶּשׁ

וְאַחֲרֵי הַרְבֵּה זְמַן הֵילֵד חָזַר שׁוֹב.

”אֲנִי מְצַטְעֵר, יֵלֵד”, אָמַר הָעֵץ, ”אֲבָל לֹא נִשְׂאָר לִי שׁוּם דָּבָר לְתֵת לָךְ, הַלּוֹוֵאִי שֶׁיִּכְלְתִי לְתֵת לָךְ מִשְׁהוּ, אֲבָל לֹא נִשְׂאָר לִי כְּלוּם. אֲנִי סָתֵם גָּזַע פְּרוֹת זָקֵן. אֲנִי מְצַטְעֵר...”.

”אֲנִי לֹא צָרִיךְ הַרְבֵּה עֲכָשׂוֹ” אָמַר הֵילֵד, ”רַק מְקוֹם שֶׁקֵּט לְשֶׁבֶת וְלָנוּחַ. אֲנִי עֵינִי מְאֹד”.

”אִם כֵּן”, אָמַר הָעֵץ וְזָקַף אֶת עַצְמוֹ כַּמָּה שָׂרָק הַצְּלִיחַ, ”אִם כֵּן, גָּזַע פְּרוֹת זָקֵן הוּא כֵּן טוֹב בְּשֶׁבִיל לְשֶׁבֶת וְלָנוּחַ. בּוֹא, יֵלֵד, שֵׁב לָךְ וְתָנוּחַ” וְהֵילֵד יָשַׁב. וְהָעֵץ הָיָה מְאֹשֵׁר.

הַסִּיפּוֹר הַצֵּץ הַנְּדִיב נִיתַן לְהַבִּיחַ אֶת הַמְּאֻצָּת הַהַנְּתִינָה
כַּעֲרָק הַמְּאֻצָּת הַיּוֹחֲסִים בֵּין אָדָם לְלוֹאֵתוֹ.

מטלות דיון וכתובה

1- מה הרגשתם כשקראתם את הסיפור?

2- מה ניתן ללמוד מהסיפור?

3- יש משפט שחוזר לאורך כל הסיפור. מהו המשפט?

4- מדוע לדעתכם חוזר משפט זה?

5- אילו סוגי הנאות וסיפוקים מספק העץ לנער הצעיר?

6- במה שונים הסיפוקים הראשונים מן הדברים שהנער רצה כשהתבגר?

7- כיצד משתנים יחסי הנער והעץ, כשהנער מתבגר?

8- "כי האדם עץ השדה" - מה בין העץ לאדם?

מאירה ענבל

”עופרים”

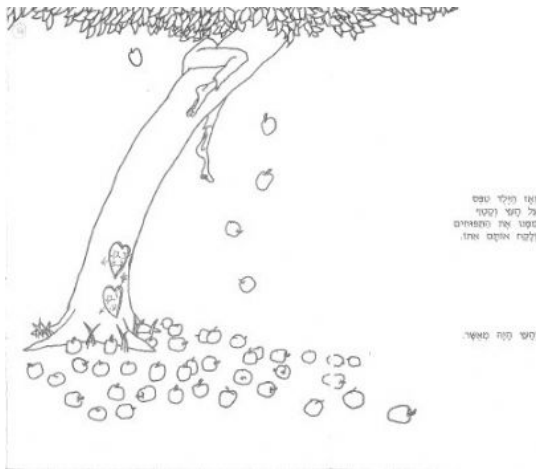
9- לאילו מערכות יחסים בחיים דומה מערכת היחסים בין העץ לילד?

10 - למי נגרם אושר רב יותר לדעתכם : לנותן או למקבל?

11- הסבירו את סוף הסיפור.

12 – חברו סוף אחר לסיפור.

את המטלות ניתן לערוך כאן.

מאירה ענבל

”עופרים”

העץ הנדיב

צבעו בצבע אדום את הדברים שהעץ נתן לילד ובצבע צהוב את הדברים שהילד נתן לעץ.

הרגשה של אושר	עלים לשזור מהם כתרים	תפוחים
ענפים לבניית בית	הרגשה שצריכים אותו	שמחה
מקום למשחק	עצים לבניית סירה	מקום לשבת ולנוח בו
הרגשה של עצב		צל
		הרגשה של סיפוק

מאירה ענבל